

Scene 1

Man en vrouw in woonkamer met twee relaxstoelen. Verzorgd, luxe interieur, misschien met design. Avond.

Linda: Ik heb er spijt van.

Niels: Dat meen je niet.

Linda: We zijn er te jong voor. Het is triest om je geld op onze leeftijd uit te geven aan dit oude-van-dagen-comfort. We zijn toch geen bejaarden. Het zijn sta-op-stoelen. Daar zitten bejaarden op omdat ze stramme knieën hebben of zoiets.

Niels: Geen sta-op, relax. Het zijn relaxstoelen.

Linda: Dat bedoel ik. Ik heb er spijt van. Veel te relaxed. Serieus relaxen doe je in de schemer van je leven. Dan heb je er tijd en geld voor.

Niels: Nou, lekker dan. Ze heeft spijt. Spijt is wat de geit schijt. Zevenduizend euro. Het is gelukkig maar geld, dat we gelukkig niet eens missen, maar niettemin jammer. Doneren aan ongelukkige-kindjes-doel was beter idee geweest.

Linda: Niels, kunnen we ze nog terugbrengen?

Niels: Nee.

Linda: Waarom niet?

Niels: Omdat men ervan uitgaat dat je goed hebt nagedacht over de voor- en nadelen van je aanschaf en weloverwogen de beslissing hebt genomen om 7000 euro uit te geven.

Linda: *Steeds meer overstuur, steeds huileriger.* Ik vind de kleur ook niet mooi. Toen wel. Nu niet. Het was eigenlijk een hele veilige keuze, zwart. Zwart leek spannend, maar het is veilig. Dat zie ik nu. Nu zie ik ze in het geheel, in de kamer. Ze zijn veilig, ze zijn saai. Hoe kon ik zo stom zijn? Je moet zoiets op zicht kunnen krijgen. Idioot dat zo'n winkel dat niet aanbiedt. Ze kunnen toch niet verwachten dat je je precies kunt voorstellen wat die dingen in je interieur doen? Ze ontwrichten het, dat is wat ze doen. Ze zouden hun klanten tegen zichzelf moeten beschermen.

Niels: Gaat het?

Linda: Nee.